

destin, și în același timp arată acestei lumi destinată să treacă realitatea lumii nevăzute. În mijlocul întunericului veacului prezent, suntem chemați de a lăsa să se întrevadă lumina fără de apus care este Hristos, steaua luminoasă a dimineții care în fiecare zi răsare în inimile noastre inundându-le de bucurie și de speranță. Este adeziunea la El, este credința care ne permite de a vedea evenimentele vieții noastre și a istoriei îndreptate spre slava finală; și este de asemenea credința care ne dă tăria de a merge – cu Hristos – spre îndeplinirea voinții Tatălui chiar și când aceasta implică întunericul și suferința.

Fecioara Maria însăși – frumoasă pentru că a fost protejată de orice contact cu urâciunea păcatului – a fost înălțată la cer și încoronată de slavă împreună cu Fiul său dumnezeiesc doar după ce a parcurs până la capăt itinerariul său de credință, după ce a împărțit pătimirea răscumpărătoare și a cooperat la nașterea Bisericii. Noi toți suntem chemați de a îndeplini același drum pentru a ajunge să ne închinăm Chipului lui Dumnezeu în strălucirea slavei Sale.

MONAHIA ANNA MARIA

TABOR

TAINĂ DE LUMINĂ

În inima verii privirea caută aproape instinctiv spațiile deschise a câmpiilor, vastele întinderi a mărilor și a lacurilor și în special vârfulurile înalte ale munților. Omul simte nevoia vitală de a rupe cu monotonia vieții zilnice obișnuite, de a ieși din neliniștea orașelor foarte populate și, îndepărtându-se, să-și restabilească puterile fizice, să-și reechilibreze tensiunea nervoasă și, mai ales, să se reînnoiască și să se îmbogățească din punct de vedere spiritual contemplând frumusețile naturale.

Biserica, cu sărbătoarea *Schimbării la Față a Domnului*, celebrează într-un anumit fel Liturghia frumuseții, aproape o săptămână înaintea sărbătorii *Adormirii Maicii Domnului*, alt moment înalt a frumuseții duhovnicești.

Iisus de-abia a dat ucenicilor Săi prima veste a Pătimirii spunându-le de asemenea cu claritate că condiția obligatorie de a-L urma este de a se renege pe sine și de a lua propria cruce (cf. Matei 16,24).

După șase zile, este Iisus însuși care invită pe trei dintre discipolii Săi de a sui cu El pe un munte "înalt". El era de obi-

cei obișnuit să se retragă noaptea pe munte și acolo, în singurătate, să se reculeagă în rugăciune, dar mereu singur.

De data aceasta, în schimb, admite și pe alții – și pe noi – în intimitatea vorbirii Sale cu Tatăl. Gratuitatea unui dar și, în același timp, mare responsabilitate! A sui pe muntele Tabor înseamnă, într-adevăr, de a intra nu doar în taina persoanei lui Iisus schimbată în rugăciune, ci și de a se dispune de a participa la jertfa Sa, pentru că rugăciunea lui Iisus – ca și orice rugăciune creștină autentică – este înainte de toate adeziune fără condiție la voința Tatălui până la darul total de sine pentru mântuirea fraților.

Pe Tabor, deci, Iisus se arată în strălucirea foarte candidă a frumuseții Sale dumnezeiești: Chipul Său, hainele Sale s-au schimbat, lăsând adică să se vadă frumusețea lăuntrică. Cei trei ucenici prezenți la spectacolul neobișnuit sunt copeșiți și în același timp extaziați, așa încât să dorească de a rămâne acolo pentru totdeauna. Este Petru care lansează propunerea cu entuziasm: «Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una» (Matei 17, 4).

Putea să fie considerată de-adevărata culmea bucuriei în destularea cu acea viziune fericită: se bucurau, într-adevăr, de ceea ce era cel dintâi rod a slavei viitoare, o anticipare a Paradisului. Dar nu sosise încă "ceasul". Rămânea de îndeplinit o trecere foarte importantă care nu putea fi înlăturată: trecerea prin Calvar. Era necesar de a bea înainte din potirul pătimirii pentru a culege un rod copt.

Tabor este un dar de lumină pentru a putea vedea "frumos" și pe Iisus țintuit pe cruce: frumos în iubirea Sa care s-a dăruit împingându-L de a se despuia de gloria Sa divină.

Adevărata frumusețe – și pentru noi – este de a dori de a fi acolo unde este Domnul Iisus, adică întru voința Tatălui. Atunci, a urca pe Tabor sau pe Calvar este același lucru, este aceeași bucurie, este aceeași slavă.

În timp ce Petru – care ar fi vrut să oprească timpul pe loc în acea foarte curată lumină – încă vorbea «un nor luminos i-a umbrit pe ei și iată glas din nor zicând: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L» (Luca 9,34-35; Matei 17,5). Acest "glas" care vine din cer revelă ucenicilor trei aspecte a lui Iisus: El este Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ pentru a redeschide calea care conduce la cer; este Slujitorul în care Tatăl își găsește mulțumirea pentru că își dăruiește viața pentru mântuirea noastră; este, în sfârșit, Profetul care trebuie să fie ascultat, adică urmat și imitat. De pe muntele Tabor, deci, drumul se reia și continuă pe alte căi abrupte care pot fi frecventate doar dacă se pun picioarele pe urmele lui Iisus, dacă se merge așa cum a mers El, cu umilință și ascultare, făcând din viața proprie un dar Tatălui.

Dacă lumina de pe Tabor nu poate fi închisă în trei colibe, este totuși posibil de a o păzi în inimă, alimentand-o mereu cu rugăciunea și cu viața sfințelor taine, într-un mod special cu Euharistia. Această transfigurare interioară ne oferă deja chiar de-acum o experiență vie de ceea ce va fi ultimul nostru